

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M.V., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12.3.2014, č.j. KrÚ 16664/2014/ODSH/13,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 20.11.2023, č.j. OSA/P-1413/13-D/37, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění. Tohoto přestupku se

žalobce dopustil tím, že dne 5.8.2013 v 7:51 hodin jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. Audi A4, rzv „X“, v obci Voleč na silnici I/36 jel rychlostí 89 km/h (po odečtu tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 39 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích obci o 20 km/h a více. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Přestože žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze blanketní odvolání, bez uvedení odvolacích důvodů, až v žalobě uvedl celou „paletu“ námitek na šestnáctistránkové žalobě. Žaloba obsahuje tyto žalobní body a v nich obsažené námitky žalobce:

1. Nesprávné měření, neplatný certifikát měření

Je zjevný nesmysl, aby měřicí přístroj umožňoval podřazení několika snímků pod jedno číslo a tyto snímky označil jedním číslem. Tento závěr správního orgánu nemá oporu ve správním spise. Pokud je možná manipulace se snímky týkající se změření rychlosti vozidla, tak je zde „na místě námitka neprokázání správního orgánu, že nedošlo k manipulaci s důkazy.“ Žalobce dospěl k závěru, že nebylo změřeno vozidlo žalobce, ale vozidlo předchozí a vozidlo žalobce vjelo do záběru vlivem zpoždění závěry spouště fotografického přístroje. Měření rychlosti nebylo provedeno podle podmínek „certifikační autority“ – Českého metrologického institutu, a to tak, že „musí být dodržen certifikačně schválený postup měření.“ Dále zde žalobce „vznáší několik zásadních otázek“, týkajících se důvodu, proč policisté měřicí přístroj zaměřili výhradně na vozidlo žalobce, uvádí své pochybnosti o naplnění „otázky naplnění materiální stránky přestupku.“ Dále tvrdí, že „měřidlo ztratilo požadované metrologické vlastnosti, či bylo poškozeno (byla porucha) tak, že ztratilo některou vlastnost rozhodnou pro jeho ověření.“ K této námitce, poněkud nepřehledně, v předchozí části žalobce uvedl, že sice „prováděcí vyhláška k zákonu o metrologii předjímá skutečnost, že kalibrace pozbývá platnosti i vlivem dalších okolností, než je formální uplynutí času vyznačením na osvědčení o kalibraci“, ale platnost vyznačená na ověřovacím listu (a testu) „je tedy platnost ryze formální.“ Žalobce uzavřel, že „důkazní prameny užité ve správním řízení byly poráženy v rozporu se zákonem.“

2. Nesprávné posouzení jediného „usvědčujícího důkazu“

Žalobce namítá, že „nelze aprobovat konstatování správního orgánu prvního stupně, že z nashromážděných důkazů vyplývá, že žalobce porušil rychlostní limit a jel vyšší rychlostí“. K tomu uvedl obecně platné a známé závěry Ústavního soudu k aplikaci principu presumpce nevinny.

3. Nesprávné stanovení místa měření

V certifikátu o schválení typu měřidla k silničnímu rychloměru je uveden měřicí úhel nula stupňů, dále je uvedeno, že výsledek měření rychlosti se nesmí opravovat pro vyrovnání úhlové odchylky měření od jmenovitého měřicího úhlu. Správní orgán musí především „prokázat, a nikoli presumovat soulad měření.“ Dále je obsažen v žalobě letecký pohled na údajné místo měření s tím, že podle žalobce nemohlo být měření provedeno z důvodu „neproniknutelných překážek, a to včetně domů a stromů.“ Měla být uplatněna zásada in

dubio pro reo. Dále žalobce namítl, že „*správní orgán zatajil důkaz*“ – návod k použití, neumožnil žalobci v pozici obviněného se řádně seznámit s tímto návodem a nemohl srovnat tento návod s faktickým provedeným měřením. V tomto bodu žaloby, který žalobce označil jako „*nesprávné stanovení místa měření*“, se žalobce poněkud nepřehledně vrací k předchozímu žalobnímu bodu, ve kterém napadl funkčnost měřicího přístroje (opět žalobce poukazuje na úhel měření, že nebylo postupováno v souladu s „*národní certifikační autoritou*“ atd.).

4. *Porušení zákazu deformace důkazů, neprovedení důkazu v souladu s pravidly procesu dokazování*

Žalobce žalovanému vytknul, že se nesprávně odkazuje na rozsudek NSS 7As 39/2007-55, když pokud měl žalovaný na mysli rozsudek NSS 7As 39/2007-66, tak ten „*hovoří zcela ve prospěch žalobce*“. Podle tohoto rozsudku změření rychlosti má privilegované postavení mezi důkazními prostředky, avšak za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy. K tomu opět rozsáhle žalobce předvedl své znalosti judikatury Ústavního soudu, kdy cituje jeho závěry týkající se induktivní metody v trestním řízení, vyhledávání důkazů atd. Uvedená judikatura žalovaného je k dané věci nepřiléhavá a žalobce k tomu namítá „*zákaz deformace důkazů*“. Po konstatování obecně známých závěrech z teorie a judikatury (i Evropského soudu pro lidská práva) konečně v závěru tohoto žalobního bodu je uvedeno něco konkrétního od žalobce, tj. to, že podle jeho názoru „*fotografie nebyla ohledána dle podmínek nastavených ústavním soudem a Nejvyšším správním soudem, kdy byla porušena induktivnost metody dokazování ohledáním věci za podmínek uvedených zákonem a obecnými principy důkazního práva. Závěry žalovaného a správního orgánu prvního stupně žalovaného nemají tedy oporu v provedeném dokazování, tedy závěry učiněné v odůvodnění rozhodnutí činí rozhodnutí nezákonným pro zmatečnost pro nezákonnost pro nedostatek důvodů.*“

5. *Důkazní prameny, které nemohou být důkazem*

V tomto žalobním bodu žalobce zpochybňuje podklady rozhodnutí, kdy oznámení o přestupku je důkaz zjevně nepřístupný. Dále namítá, že správní orgán měl vyslechnout policisty.

6. *Neakceptace omluvy ze správního řízení, porušení práva na obhajobu obhájcem dle vlastního výběru*

Žalobce namítl porušení práva na spravedlivý proces, když bylo provedeno údajně nezákonné projednání přestupku bez přítomnosti obviněného. Žalobce zde polemizuje s právním názorem podepsaného soudu, obsaženém v jeho rozsudku ze dne 22.11.2012, sp. zn. 52A 35/2012-67. V něm tento soud vyslovil názor, že pokud obviněný z přestupku zašle omluvu z jednání učiněnou elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu těsně před konáním ústního jednání, tak aby „*počkal*“, tj. aby přesunul termín nařízeného ústního jednání až na pozdější dobu, tedy počkal, až se podaří žalobci doručit správnímu orgánu potvrzení podání omluvy učiněné elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu. Žalobce odkázal na judikaturu NSS týkající se porušení práva na obhajobu, interpretace krajského soudu v tomto rozsudku je nesprávná. Rovněž je nesprávný závěr žalovaného, že

zmocněnec pro správní řízení převzal zastoupení poté, co byl prohlášen lékařem za dočasně pracovní neschopného, že tedy zmocněnec pro správní řízení přijal zastoupení v době, kdy byl nemocný. K tomu žalobce „rozkošatěle“ se ve své argumentaci dostává až k uvedení závěru z publikací zahraničních autorů (Luhman, N.). Uvádí, že k dohodě o zastoupení pro případ správního řízení došlo mezi zmocněncem a žalobcem „prokazatelně dříve“, než byl zmocněnec pro správní řízení v pracovní neschopnosti. Konečně uvádí svou argumentaci týkající se rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, ostatně jako v již dlouhé řadě žalob v obdobných případech, projednávaných podepsaným soudem, kdy přestupce v těchto přestupkových věcech zastupuje v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát (např. ve věci sp. zn. 52A 14/2014, 52A 27/2014 atd.). Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného *rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu* tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání

přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně *implicite* - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci **byla dostatečně prokázána vina žalobce**, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení, záznam průběhu měření (pořízená fotodokumentace z měření rychlosti vozidla řízeném žalobcem), což jsou **dostatečné důkazní prostředky** k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a potažmo i z rozhodnutí žalovaného, **přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno a prokázáno**, přičemž správní orgány při rozhodování o vině žalobce nevycházely pouze z oznámení policie ČR o přestupku, ale ze stěžejních podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí, tj. fotodokumentace získané měřícím zařízením MicroDigiCam (na čl. 5 správního spisu), dále z platného ověřovacího listu tohoto měřicího zařízení (list č. 8 správního spisu), a zároveň i z dokladu o proškolení zasahujícího policisty (čl. 15 správního spisu). Přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno, což vyplývá z pořízené zcela jasné fotodokumentace žalobcem řízeného vozidla, když po zastavení tohoto vozidla byl žalobce jako jeho řidič ztotožněn a ostatně ani v žalobě nepopíral, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což

bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci jeho viny. **Stěžejním důkazem** svědčícím o této vině je v případě uvedeného přestupku vždy **záznam o změření vozidla** řízeného přestupcem a dále i existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení. Pro věc tedy je klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. V daném případě měřicí zařízení, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Uvedené podklady tak plně postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný – žalobce dopustil přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, a obdobně i rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud nepřehlédl, že žalobce v průběhu řízení neuplatnil žádnou věcnou námitku proti těmto stěžejním podkladům rozhodnutí o přestupku (žalobce podal sice odvolání, ale pouze v **blanketní formě**). Žalobce tak ani neobjasnil, proč si uchoval celou „*paletu*“ námitek až do řízení před správním soudem, ačkoliv ve správním řízení si zvolil zmocněnce, kterého v podstatě pro zastupování v řízení ani nevyužil, když tento zmocněnec, **Ing. M.J.**, je naopak z řady věcí řešených podepsaným soudem a i jinými soudy v České republice znám **svým obstrukčním postojem k přestupkovému řízení**, kdy se zejména nedostavuje k jednáním správních orgánů a zasílá jim v drtivé většině případů omluvenky od lékařů, jak soud ještě dále uvede (z jiných věcí řešených soudem uvádí soud např. věc pod sp. zn. 52A 27/2014, 52A 14/2014 atd.).

Žalobce všechny námitky obsažené v žalobě neučinil předmětem odvolacího řízení, ale přesunul je na „*scénu*“ správního soudnictví. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26.8.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když soudní řád správní (s.r.s.) s účinností od 1.1.2003 „*nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip*“ (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., *Reforma českého soudnictví*, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného, přičemž v přestupkovém řízení neplatí zásada koncentrace řízení. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura NSS s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2009, č.j. 1As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „nevystřílí municí“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Avšak ne vždy se jedná pouze o právně relevantní postup umožňující „*taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně k dispozici obviněného*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné **snahy procesní obstrukce**, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují **již mimoprocesní cíle** (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).

Jak vyplývá ze správního spisu (zejména z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a dále i z žaloby, žalobce zpochybnil námitkami výsledky měření v podstatě až v žalobě. Tyto námitky nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně (jak soud ještě dále uvede), přičemž je ale „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání (argumentace soudu viz výše). Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „*paletu námitek*“, ale dokonce všechny námitky až v žalobě, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla, neodpovídá takový postup žalobce smyslu a účelu plné jurisdikce. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení (jak soud dále uvede), se jeví jako **účelový**, obstrukčního charakteru (argumentace viz výše). Žalobce si zřejmě neuvědomil, že princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení ještě automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Přehlédl zřejmě, že „**právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení**“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Není

totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností **doplňkovou**, nikoli dominantní“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99, obdobně i rozsudek NSS ze dne 22.5.2009, č.j. 2Afs 35/2009-91). Ostatně tomu odpovídá i ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., podle něhož v případě, kdy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, vzniká soudu důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro vady řízení, a to i bez jednání. I z tohoto ustanovení s.ř.s. tedy vyplývá, že uplatnění principu plné jurisdikce nemůže mít za následek, že soudy ve správním soudnictví budou fungovat stejným způsobem jako správní orgány, že tedy budou provádět rozsáhlé či zásadní doplnění skutkového stavu. Nově prováděné dokazování ve správním soudnictví musí směřovat výlučně k usvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu, přičemž ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Pokud jde o důkazy provedené již v rámci správního řízení, zde je nutné respektovat převážně uplatňovaný kasační princip soudního řízení vedeného dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. (od principu revizního, vneseného do tohoto řízení § 78 odst. 2 s.ř.s., lze odhlédnout), který lze vyjádřit tak, že „*správní tribunál nemá být judex facti, a stížnost v tomto tribunálu jest opravný prostředek zkrácený o revisio in facto*“ (viz. Hácha, E., Slovník veřejného práva československého, sv. II., Polygrafia – Rudolf M. Rohrer – Brno, 1929, s. 851, srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99). Soudní přezkum se v tomto řízení tedy omezuje pouze na **revisio in jure**. V případech, kdy „*soud přistoupí k vlastnímu dokazování, tedy opakuje důkazy provedené již předtím správním orgánem nebo provede důkazy jím dosud neprovedené, stanoví zákon v ustanovení § 77 odst. 2 věta druhá pravidlo pro hodnocení důkazů jednotlivě i v souhrnu tak, aby došlo ke vzájemnému skloubení a provázání a soud nadále vychází ze skutkového a právního stavu takto zjištěného, ovšem ve vztahu ke správnímu orgánu s důsledky předvídanými v ust. § 78 odst. 5, 6 s.ř.s.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99). V rámci řízení před krajským soudem se tedy žalobce může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Avšak rozhodnutí, které z navržených důkazů provede, a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). Takový postup však musí soud odůvodnit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.4.2005 ve věci sp. zn. 5Afs 147/2004). Krajský soud samozřejmě nemůže odmítnout provedení důkazů pouze s poukazem na to, že nemůže nahrazovat činnost správního orgánu. Na druhé straně však platí, že je nutné v tomto soudním řízení respektovat převážně uplatněný kasační princip, tedy že soud ve správním soudnictví „*není správním tribunálem judex facti*“, jak již bylo výše uvedeno, ale že soudní přezkum se v tomto řízení omezuje pouze na **revisio in jure**, tedy že soudu zásadně nepřísluší přehodnocovat skutková zjištění správního orgánu bez toho, že by dokazování sám doplnil. Soud ve správním soudnictví tak nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. To však znamená, že **když podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny byly postačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku – srov. rozsudek**

NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60), tak bylo možné i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci a nebylo třeba dokazování v soudním řízení doplňovat. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci.

V dané věci bylo jednání žalobce zdokumentováno a prokázáno, jak soud již výše uvedl, přičemž z fotografického záznamu měřicího zařízení je zřejmé, že záměrný kříž byl umístěn na vozidle žalobce, který byl po jeho zastavení Policií ČR ztotožněn, a záměna řidiče byla vyloučena. Uvedené podklady rozhodnutí postačovaly pro závěry pro odpovědnost žalobce za zmíněný přestupek, a to tím spíše za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl při jízdě změřen (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Žádná z žalobcem uplatněných námitek, účelového charakteru, nemohla tyto zcela nepochybné a jasné závěry o vině žalobce vyvrátit. Jak ostatně konstatoval i NSS, *„přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti je spolehlivě zadokumentován, existuje-li záznam o přestupku (snímek) z měřicího zařízení, tento přestupek byl proveden kalibrovaným silničním rychloměrem a ovládání tohoto rychloměru byla jeho obsluha proškolená“* (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, č.j. 1As 42/2011-115). Přesto že je skutkový a právní stav věci zcela jasný, je žaloba „zaplevelena“ nejen spoustou námitek ale i citace obecných závěrů z právní teorie a judikatury, které žalobce přizpůsobuje svým účelovým námitkám. Tato účelovost vyplývá hlavně z toho, že žalobce podal blanketní odvolání, aniž odůvodnil, co mu bránilo uvést tyto námitky již v tomto odvolání a ponechal si tak tuto „paletu“ námitek až do řízení před krajským soudem (viz výše zmíněný judikát NSS o tom, že se takto ex post podaná obrana o chybách měření může jevit jako účelová – srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce takto postupuje téměř ve všech případech, když v jím zastupovaných věcech zmocněnci žalobců (výše uvedený Ing. J., M.V. atd.) volí stejnou či obdobnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře, který používají v různých verzích. Například v průběhu přestupkového řízení zmocněnec žalobce hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu, poté zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí – viz např. věc řešená tímto soudem pod sp. zn. 52A 9/2014, dále zmocněnci žalobců posílají správním orgánům omluvenky s pracovními neschopnostmi těsně před nařízenými ústními jednáními, přičemž plné moci k jednání od žalobců neobsahují jejich podpis, aby pak uvedený zástupce žalobců zpětně zpochybňoval reakce správních orgánů na takové postupy zmocněnců. Zmocněnci, zejména ing. J., se k jednáním v drtivé většině případů nedostavují, aby pak tento zástupce žalobců toto jejich účelové jednání využíval ve prospěch žalobce tvrzením o porušení práv na spravedlivý proces atd. – viz např. věci řešené tímto soudem pod sp. zn. 52A 30/2014, 52A 25/2014 a dlouhá řada dalších věcí. Ostatně toto jednání již bylo předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, který k tomu uvedl, že *„náhodou jistě není ani to, že v řízení před správními soudy v obdobných věcech a se zcela stejnou procesní strategií přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“* (srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). K jednotlivým žalobním bodům a námitkám v těchto bodech obsažených pak soud konkrétně uvádí následující:

Žalobce tvrdí, že *„je zde na místě námitka neprokázání správního orgánu, že nedošlo k manipulaci s důkazy“*, když poukazuje na údajné nesrovnalosti ve fotodokumentaci obsahující *„trojsnímek“* vozidla řízeného žalobce, tvrdí, že *„zde je zjevný nesmysl, aby přístroj umožňoval podřazení několika snímků pod jedno číslo a tyto snímky označil jedním*

číslem.“ Žalobce tedy vyčítá správnímu orgánu, že měl on prokazovat, zda nedošlo k manipulaci s důkazy, a to konkrétně se snímky pořízenými měřicím zařízením. Žalobce tedy v podstatě požadoval po správním orgánu, aby prokazoval a dokazoval, že nedošlo k manipulaci s uvedenými důkazy. Žalobce zastoupená advokátem určitě zná tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnost (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26.7.2006, č.j. 3As 35/2006-104). V případě uvedeného tvrzení se jednalo o pouhé podezření žalobce, ke kterému však neuvedl žádné konkrétní důkazy. Navíc uvedeným tvrzením je v podstatě zkoušen čtenář žaloby ze znalosti správního práva. Zásada oficiality v přestupkovém řízení, ostatně jako v jiném správním řízení, znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. § 52 správního řádu, srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Žalobce však zůstal jen v rovině tohoto zpochybnění, které navíc nemohlo mít žádný právní význam. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, stěžejní podklad pro změření rychlosti byl jen jeden, kdy druhé dva *„jsou toliko informativní a slouží k lepší identifikaci zjištěného vozidla“*, jak uvedl správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o přestupku. Číslo snímku tak je jen otázkou technickou a námitka žalobce je jen pouhou spekulací. V dané věci proto nebylo možné uplatnit zásadu in dubio pro libertate, když žádná pochybnost ve vztahu k provedeným důkazům nevznikla. Ten stejný závěr platí i pro tvrzení žalobce o tom, že vlivem zpoždění závěrky spouště cca o 0,8 s nebylo změřeno vozidlo žalobce ale vozidlo předchozí, a že vozidlo žalobce vjelo do záběru vlivem zpoždění závěrky spouště fotografického přístroje. Tuto námitku, stejně jako spoustu dalších, s oblibou právní zástupce žalobce uplatňuje i v jiných těchto přestupkových věcech (např. věc řešená podepsaným soudem pod sp. zn. 52A 27/2014). Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že pokud byla rychlost vozidla stěžovatelem rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Proto za účelem zjištění, zda lze aplikovat i tento již konstantní soudní judikaturou konstatovaný závěr na danou věc, soud z návodu k obsluze měřicího zařízení zjistil, že je aplikovatelný i v dané věci, neboť v dané věci byla rychlost vozidla řízeného žalobcem měřena systémem MicroDigiCam, tedy zcela shodným typem měřicího zařízení jako v případě řešeném rozsudkem Krajský soudem v Ostravě, pobočkou v Olomouci, ze dne 30.7.2012, č.j. 76/2011-24 a poté v rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27, a to v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci. Oba tyto rozsudky se týkaly stejné námitky zpochybňující výsledek měření (zkreslení měření vnějšími vlivy, tj. např. sloupem nacházejícím se v blízkosti měřeného vozidla). Zmíněný krajský soud vycházel z odborného vyjádření ze dne 3.11.2010 firmy ATS-TELCOM Praha, a.s., tedy stejného dodavatele měřicího zařízení jako v dané věci (což soud zjistil z ověřovacího listu tohoto zařízení založeného ve správním spisu), ze kterého vyplynulo, že *„pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření“*. Nejvyšší správní soud pak v cit.

rozsudku vycházel z toho, že toto odborné vyjádření „*potvrzuje správnost naměřené rychlosti vozidla*“ a kasační stížnost zamítl. Zdejší krajský soud proto dospěl k tomu, že na daný případ bylo možné aplikovat závěr NSS o tom, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a „*správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázané*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27), přičemž nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci navrženým dalším dokazováním (návodem k obsluze, výsledky policistů). V projednávané věci bylo možné aplikovat tento závěr, tedy jestliže nedošlo k chybě měření, tak nebylo možné zpochybnit výsledek měření pouze poukazem na nedodržení návodu k obsluze. Správní orgán, stejně jako soud, nebyl povinen za účelem „*obhajoby*“ správnosti měření provádět nějaké další dokazování a vyvracet žalobcovy účelové pochybnosti a jakési jeho nepodložené výpočty, týkající se jeho tvrzení o důsledku vlivu „*zpoždění závěrky*“ na měření rychlosti vozidla žalobce. Naopak žalobce tížilo důkazní břemeno k těmto jeho námitkám, které neunesl, když jeho námitky proto lze považovat jen za účelově vznesené pochybnosti. Z fotodokumentace založené ve správním spisu je patrné, že záměrný kříž měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na příjíždějící vozidlo, kterým bylo vozidlo žalobce. Jestliže záměrný kříž byl umístěn na vozidle řízené žalobcem, a pokud přístroj jeho rychlost zaznamenal, tak lze jakékoliv pochybnosti o změřené rychlosti vozidla řízené žalobcem považovat jen za účelové. Pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27 a dále viz výše uvedená argumentace soudu týkající daného typu měřicího zařízení a jeho automatické funkce). Rovněž nedůvodné je tvrzení žalobce o nedodržení „*certifikačně schváleného postupu měření*“. Žalobce ani neuvádí, jaký že to konkrétně je schválený postup měření, který měl být použit podle podmínek „*národní certifikační autority – Český metrologický institut*“. Pokud je důkaz o rychlosti pořízen měřícím zařízením, které splňuje všechny zákonné požadavky a současně toto měřící zařízení bylo ověřeno, nelze mít o zákonnosti měření žádné pochybnosti. Měřící zařízení, radar, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (jak stanoví zákonný požadavek v § 11 odst. 1 zák. č. 505/1990 Sb. o metrologii, v platném znění, dále jen „*zákon o metrologii*“), přičemž ověření stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda (§ 11 odst. 5 zákona o metrologii). Žalobce, který zpochybňoval výsledek měření, si mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona o metrologii). Žalobce nic takového neučinil, proto nemůže vytýkat správnímu orgánu, že měření rychlosti nebylo způsobilé být důkazem v tomto řízení. Ostatně i podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové to, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, č.j. 1As 42/2011-115). Zástupce žalobce určitě zná i rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, č.j. 1As 42/2011-115, který uvádí, že „*stěžovatel, který zpochybnil výsledek měření..., si mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku*“, a to podle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana (tedy nikoliv správní orgán či soud!) oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Uvedená námitka tak v podstatě nemíří vůči postupu žalovaného, ale nepřímě svědčí o tom,

že žalobce si nestřežil dostatečně svá práva sám, když nevyužil všech zákonných možností pro ochranu svých práv, resp. tak neučinil zmocněnec žalobce, či jeho zástupce. Pokud měl proto žalobce pochybnosti o správnosti výsledku měření, měl postupovat podle ust. § 11 odst. 4 zákona o metrologii. I v tomto řízení platí stará právní zásada *iura vigilantibus, non dormientibus prosunt*, tj. že práva prospívají dbalým, nikoliv spícím (nedbalým). V nevyužití vlastních možností a práv v jakémkoliv řízení před správním orgánem a potažmo i před soudem, nelze spatřovat porušení práva účastníka těchto řízení na spravedlivý proces. Rovněž námitka týkající se naplnění materiální stránky přestupku není vůbec na místě a je zcela zcestná, pro bezpečnost silničního provozu nepřijatelná a „*nebezpečná*“. Předmětem přestupkového jednání nebylo posouzení toho, zda „*opravdu všechna jedoucí vozidla výrazně překročila rychlost na daném úseku*“, ale předmětem přestupkového jednání bylo jednání pouze žalobce, když pouze tomu bylo v projednávané věci prokázáno, že jel nepovolenou rychlostí. Z argumentace žalobce obsažené v této části žaloby (čl. II.) vyplývá, že tato materiální stránka zmíněného přestupku není dle žalobce naplněna v případě, kdy přestupce jel „*ve stabilní a rovnoměrné jízdě plynule v jedoucí koloně vozidel*“, na „*přehledném úseku komunikace*“, zcela „*mimo souvisle zastavěné území*“. Z toho v podstatě a contrario vyplývá, že tato materiální stránka přestupku může být naplněna pouze v případě, jestliže řidič, překračující nejvyšší povolenou rychlost, nejede „*ve stabilní a rovnoměrné jízdě v plynule jedoucí koloně vozidel*“, jede pouze na „*nepřehledném úseku komunikace*“, a pouze „*v souvisle zastavěném území*“. To je pro zajištění bezpečnosti silničního provozu velmi nebezpečný názor. Ve smyslu logiky této až nesmyslné argumentace žalobce by mimo souvisle zastavěné území obce, na přehledném úseku komunikace, všichni řidiči jedoucí v koloně za vozidlem hrubě překračujícím nejvyšší povolenou rychlost v obci, jedoucí např. i rychlostí 150 km/h, nebyli postižitelní za takové jednání. Jaké důsledky by to mělo pro bezpečnost silničního provozu snad nelze ani domyslet. To by pak ad absurdum se nemohl ani žalobce divit, kdyby v uvedených místech, když by jel např. s rodinou ve svém motorovém vozidle, se proti němu „*vyřítla*“ kolona vozidel jedoucích takto vysokou rychlostí, která není povolena ani na dálnici, přičemž policisté by museli jen nečinně přihlížet. A kdyby jako pěší přecházel takovou komunikaci, možná by se ani ve zdraví nedostal na její druhou stranu. Pokud zástupce žalobce požadoval u jednání soudu dne 25.2.2015 provést výslech policistů za účelem jejich motivu, proč si vybrali právě vozidlo žalobce k měření rychlosti a ne řidiče jiných vozidel, tak takový důkaz je nadbytečný, když předmětem přestupkového jednání bylo jednání žalobce a ne jiných řidičů, přičemž k zahájení přestupkového řízení nemuseli mít zasahující policisté nějaký zvláštní motiv, ale jen zákonný důvod, tj. důvodné podezření ze spáchání přestupku žalobcem, což vyplynulo z provedeného měření rychlosti. Je podivné, že žaloba se „*hemží*“ judikaturou, a to i Evropského soudu pro lidská práva, avšak právě k tomuto tvrzení, resp. k této námitce, žalobce žádnou neuvádí. Není asi divu, takovou námitku pro její zřejmou nesprávnost hraničící s absurditou zřejmě dosud nikoho v zahraničí ani nenapadlo uplatnit, pokud ano, jistě by to žalobce konkretizoval. Naopak je aktuální jiný judikát, který praví, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje běžně ve vyskytujících se případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5As 104/2008-45). Ale to už je v podstatě součást procesní taktiky účelového a obstrukčního charakteru, když žalobce, resp. jeho zástupce „*vytrhává*“ z judikatury to, co se mu zjevně „*hodí*“, a to co je skutečně aktuální, zcela účelově pomíjí. Tyto námitky se na první pohled „*tváří*“ odborným dojmem, avšak při bližším pohledu na jejich podstatu a účel z nich lze vyvodit pouze zbytečně rozsáhlou snahu o zrušení žalovaného rozhodnutí s tím, aby věc byla vrácena

žalovanému k dalšímu řízení a v důsledku této snahy došlo k prekluzi dle zákona o přestupcích. Žalobce opakovaně v žalobě zpochybňuje správnost měření, když v podstatě napadá i funkčnost měřicího zařízení. S touto námitkou se soud již vypořádal (argumentace soudu viz výše ve vztahu k aplikaci zákona o metrologii). Pro věc je tedy naprosto neaktuální použití judikatury Ústavního soudu, týkající se postupu orgánu činných v trestním řízení ve vztahu k otázce dokazování (induktivní metoda atd.). Tím pouze žalobce předvedl své znalosti týkající se trestě právní problematiky, bez významu pro aplikaci dané věci. Krajský soud tedy naopak oproti závěru žalobce v tomto žalobním bodu nedospěl k závěru, že měření bylo provedeno „*zjevně nekalibrovaným měřicím přístrojem*“ a že je v takovém „*případě neplatné*“, a že „*nelze je použít jako důkaz v řízení o trestním obvinění*“, či že vozidlo s měřicím zařízením nesplňovalo podmínky stanovené návodem k použití výrobcem vozidla a ověřené státní zkušebnou. K tomuto závěru žalobce v podstatě neuvedl žádnou konkrétní argumentaci a důkazy, konkrétně jaké že to jsou nesplněné podmínky dle návodu k použití vozidla, soud není povinen ex offio za žalobce sám sobě žalobní argumentaci doplňovat a vyhledávat pro ni důkazy (viz výše zmíněná část rozsudku o přesunu důkazního břemene). Námitky žalobce týkající se měřicího zařízení tak v podstatě „*міří do vlastních řad*“, kdy, jak soud již výše uvedl, byly účelově vzneseny až v žalobě, i když tak bylo možné učinit již v odvolání, přičemž zmocněnec žalobce neuplatnil své pochybnosti vůči měřicímu zařízení dle platné právní úpravy (argumentace soudu viz výše, § 11 odst. 4 zákona o metrologii).

Kategorické konstatování žalobce, „*že v žádném případě*“ nelze „*aprobovat*“ konstatování správního orgánu, že z nashromážděných důkazů vyplývá porušení rychlostního limitu, nemá oporu v námitkách obsažených v tomto žalobním bodu. Žalobce totiž klade absolutní rovnítko mezi trestní řízení a přestupkové řízení, avšak pomíjí, že i v přestupkovém řízení stále platí zákon o přestupcích a správní řád, který obsahuje i právní úpravu dokazování. Jak již soud výše uvedl, i podle konstantní soudní judikatury je možné prokázat vinu na základě předmětné dokumentace o změření rychlosti vozidla. Ostatně krajskému soudu žalobce ani nevysvětlil, jaký že to jiný důkaz o této rychlosti vozidla, který musí být stěžejním, když jinak rychlost vozidla ani změřit nelze, než měřicím zařízením, by si představoval. Pokud v další části žaloby tvrdil, že měl být proveden výslech policistů, tak ti v sobě neměli „*zabudován radar*“, který by duplicitně měření prováděl. Tito by mohli být vyslechnuti jako svědci k dalším okolnostem měření rychlosti vozidla, ale jen v případě důvodných pochybností o způsobu zjištění rychlosti měřeného vozidla. Jestliže takové pochybnosti v přestupkovém řízení nevznikly, nebyl k tomu dán důvod. Ex officio nebyl správní orgán povinen provádět tento výslech zasahujících policistů. Na tomto místě je nutné opětovně připomenout výše uvedenou argumentaci soudu o přesunu důkazního břemene na žalobce. Skutečnost, že žalobce uplatnil v podstatě námitky až v žalobě, může působit vůči takovému žalobci kontraproduktivně. Jestliže by totiž využil svých práv již v přestupkovém řízení a zpochybnil by relevantními námitkami zmíněné měření a navrhl výslech policistů, pak by musel správní orgán v případě, že tento výslech neprovedl, zdůvodňovat, proč tak neučinil. Pokud však až v žalobě žalobce namítl, že nebyl proveden výslech policistů a toto vytyká žalovanému prostřednictvím tvrzení obsažených až v žalobě, tak zcela přehlíží, že platná právní úprava nikde nestanoví, že jestliže je přestupkové jednání žalobce dostatečně prokázáno uvedenou fotodokumentací z měřicího zařízení, tak toto pro prokázání viny žalobce nepostačuje a výslech policistů že je nutný. Proto lze opětovně konstatovat, že žalobce a jeho zmocněnec si dostatečně nehájili práva žalobce v přestupkovém řízení a toto jejich procesní pochybení nelze až nyní v soudním řízení změnit naopak k jejich prospěchu, a

to tím spíše, když ani v žalobě neuvedli žádnou právní relevantní námitku zpochybňující uvedené podklady žalovaného rozhodnutí.

Z leteckého snímku údajného místa měření (jedná se o žalobcem vyhotovené, resp. převzaté snímky nikoliv ze správního řízení, ale ze zdrojů, které ani nespecifikoval) nelze zjistit, zda se jednalo o místo skutečného měření. A i kdyby tomu tak bylo, tak je jeho námitka o tom, že v místě měření je „*několik neproniknutelných překážek, a to včetně domů a stromů*“, zcela nepřipadná a neodpovídá fotodokumentaci, ze které vycházely správní orgány. Z té naopak vyplývá, že vozidlo žalobce změřeno bylo, přičemž, jak již soud uvedl, funkce přístroje je automatická a pokud by došlo k chybě, přístroj by rychlost vozidla nezaznamenal (viz výše i zmíněná judikatura NSS). K aplikaci zásady in dubio pro reo, o kterou se účelově snaží žalobce, nebyl dán důvod. Rovněž námitka obsahující tvrzení o zatajeném důkazu je oblíbenou námitkou zástupce žalobců v obdobných věcech. To stejné se týká i námitky zahrnující tvrzení o nedodržení měřicího úhlu nula stupňů (srov. např. věc vedená u podepsaného soudu pod sp. zn. 52A 27/2014). Žalobce v podstatě kritizuje sám sebe, resp. svého zmocněnce, když tvrdí, že „*správní orgán zatajil důkaz – návod k použití, kdy tímto jednáním neumožnil žalobci v pozici obviněného se řádně seznámit s tímto návodem a nemohl srovnat tento návod s faktickým provedeným měřením.*“ Zmocněnec žalobce se jednání o přestupku nezúčastnil, žádnou námitku týkající se nedodržení návodu k obsluze v přestupkovém řízení nevznsl. To neučinil ani v odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Proto nemůže vyčítat správnímu orgánu, že mu „*neumožnil*“ se s tímto návodem seznámit. Byl to žalobce, resp. jeho zmocněnec, kdo nevyužil svého práva seznámit se s tímto návodem, když tak mohl učinit v přestupkovém řízení, kdy mohl navrhnout provedení důkazů návodem, vyjadřovat se k němu, podávat námitky atd. Jak již soud výše uvedl, pro prokázání viny žalobce plně postačovaly výše zmíněné podklady, když návod k použití měřicího přístroje tímto podkladem být nemusel. Žalobce na tomto místě opětovně pomíjí, že funkce měřicího zařízení je automatická, tj. jestliže by došlo k takovému postupu v rozporu s návodem k použití měřicího přístroje s vlivem na jeho funkčnost, tak by měřicí přístroj rychlost vozidla vůbec nezaznamenal. Naopak žalobce vytrhává z kontextu závěry NSS z rozsudku č.j. 3As 29/2011-56, které se týkaly nutnosti vyjasnění otázky, zda policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze měřicího přístroje. V případě řešeném v citovaném rozsudku NSS (ze dne 8.2.2012, č.j. 3As 29/2011-51) se jednalo o zcela jinou skutkovou situaci. Tam totiž bylo podle názoru NSS třeba vyjasnit otázku, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení z důvodů, že již v přestupkovém řízení „*žalobce fundovaným způsobem zpochybňoval, zda policisté postupovaly při měření rychlosti jím řízeného vozidla v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení...*“ (srov. cit. rozsudek NSS ze dne 8.2.2012). V projednávané věci však na rozdíl od zmíněného případu žalobce nevyužil svých práv v přestupkovém řízení, když žádnou relevantní námitku takového charakteru o rozporu v postupu zasahujících policistů s návodem k obsluze nevznsl. Proto nebyl ex officio (viz výše uvedená argumentace soudu o důkazním břemenu) správní orgán v přestupkovém řízení provádět dokazování, zda byl dodržen návod k obsluze, když tomu neměl právně relevantní důvod v podobě „*fundované*“ námitky žalobce vznesené v tomto řízení. A právě v případě této námitky žalobce je možné opětovně demonstrovat pochybení žalobce a jeho zmocněnce v přestupkovém řízení, když i tuto námitku vznesl žalobce až v žalobě. Tvrzení o nedodržení měřicího úhlu nula stupňů je zcestné. Žalobce ostatně ani neuvádí, v jaké části návodu k obsluze měřicího zařízení tuto informaci čerpal, zda si ji třeba nevymyslel. Avšak i samo tvrzení o nedodržení nula stupňů

úhlů je nesmyslné. Už z logiky věci vyplývá, že tzv. nula stupňů úhel (ať už tento pojem má žalobce z jakéhokoliv návodu k obsluze, když netvrdil a neprokázal, že se jedná o měřicí zařízení, kterým bylo měření prováděno) nemůže být dodržen, protože by měřicí zařízení muselo stát uprostřed jízdního pruhu, ve kterém by se muselo zároveň nacházet měřené vozidlo. Měřicí zařízení se (z logiky věci) vždy musí nacházet mimo jízdní pruh a provádět měření z pozice poněkud šikmo směrem k vlastní dráze měřeného vozidla. Podstatná je skutečnost, aby byl zaměřovací terč měřicího zařízení zaměřený na přední část vozidla a nikoliv na jeho bok. K tomu dále soud odkazuje na svou argumentaci týkající se správnosti měření a podkladů, které prokázaly vinu žalobce. Úvahy žalobce o chybné expozici o tom, že fotografie jsou značně rozostřené, o postupu v rozporu s návodem k obsluze, jsou tak pouze spekulativní, když naopak z fotodokumentace vyplývají zcela jiné závěry (závěry soudu viz výše).

V dané věci z výše zmíněné argumentace soudu vyplývá, že dokazování nebylo provedeno z nelegálně získaných či nelegitimních důkazních prostředků, jestliže žalobce nevyčerpal svá práva v přestupkovém řízení, tak nelze konstatovat, že nebyla zaručena všechna jeho práva jako obviněného „*v trestním obvinění ve smyslu jak Úmluvy, tak též i vnitrostátních předpisů*“. Na tento závěr nemá žádný vliv to, zda žalovaný nepřesně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí (resp. se jedná o správní orgán prvního stupně) citaci rozsudku NSS o privilegovaném postavení zmíněných výsledků měření rychlosti mezi důkazními prostředky. S dalším obecným výčtem judikatury a právní teorie obsažené v tomto žalobním bodu lze v obecné rovině samozřejmě souhlasit, když i závěry zde uvedené nemají žádný vliv na odpovědnost žalobce za zmíněné protiprávní jednání. Snad lze jen poopravit tvrzení žalobce o tom, že osoba obviněná z přestupku má stejná procesní práva, resp. obdobná procesní práva, „*jakých požívá obviněný z trestného činu*.“ Žalobce zcela pomíjí, že přestupkové řízení nelze ztotožňovat v absolutním pojetí s trestním řízením, když žalobce zcela pomíjí aplikaci správního řádu v přestupkovém řízení. Žádný judikát, a to ani Ústavního soudu netvrdí, že by v přestupkovém řízení nebylo možné aplikovat správní řád, když navíc to výslovně umožňuje i zákon o přestupcích (srov. § 51 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění). V dané věci proto ani žádný judikát či platná právní úprava neobsahuje povinnost správního orgánu, aby „*ohledával*“ zmíněnou fotodokumentaci. Ta je přece zcela jasná, a pokud ji chtěl žalobce blíže „*ohledávat*“ jako v trestním řízení, tak měl vznášet námitky a pochybnosti týkající se této fotodokumentace již v přestupkovém řízení.

Aplikací rozsudku NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008, si žalobce „*sám sobě*“ vyvrací námitku týkající se oznámení o přestupku jako „*důkazního pramenu*“, který nemůže být důkazem. V tomto judikátu se totiž praví, že „*úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát...*“. V dané věci však, jak soud již výše uvedl, oznámení o přestupku nebylo jediným a rozhodujícím důkazem v dané věci. Žalovaný nevycházel z tohoto oznámení o přestupku jako z jediného důkazu, který „*sám o sobě*“ by byl podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí (argumentace soudu viz výše o použitých podkladech rozhodnutí). S námitkou, že měl správní orgán provést výslech policistů, se již soud výše vypořádal.

Jak vyplývá ze správního spisu, dne 14.11.2013 bylo ve věci nařízeno ústní jednání, k němuž se žalobce bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, ač byl řádně

předvolán (což nezpochybnil žalobce ani v žalobě). Správní orgán tedy postupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a projednal přestupek bez účasti žalobce, přičemž správně vycházel z toho, že projednáním věci dle § 74 zákona o přestupcích je třeba rozumět nejen její projednání, ale též i rozhodnutí o ní (srov. rozsudek NSS ze dne 22.2.2006, č.j. 1As 19/2005-71). Dále ze správního spisu vyplývá, že správní orgán obdržel dne 14.11.2013 v čase 09:10 hod. prostřednictvím emailu „X“ omluvu z ústního jednání od osoby Ing. M.J., který hojně zastupuje žalobce v těchto přestupkových věcech s tím, že se v drtivé většině těchto jednání nezúčastňuje a své neúčasti dokládá svou pracovní neschopností, přičemž tyto doklady nejsou uznávány za řádnou omluvu (srov. např. ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 52A 27/2014), přičemž tento zmocněnec, jak konstatoval správní orgán prvního stupně, *„opakovaně vystupuje jako zmocněnec osob obviněných z přestupkového jednání, kdy se v drtivé většině nařízených ústních jednání vždy omluvil. Uvedený postoj zmocněnce se pak ve své souvislosti jeví jako účelové jednání ve snaze mařit řízení o přestupku, neboť takováto neúčast na jednáních z důvodu zdravotních problémů, kolizí jednání, či dovolené je zcela nepřípustná.“* Žalobce v podstatě ani nezpochybnil v žalobě postoj zmocněnce Ing. M.J., tedy nebyl ani dán důvod k tomu, aby soud nedospěl k jinému závěru, že totiž tento zmocněnec jednal účelově, tedy i v dané věci obstrukčně. Z postupu zmocněnce v obdobných věcech, tedy i v dané věci, je zřejmé, že ten zastupuje obviněné s jasně obstrukčními úmysly, tedy i v dané věci, kdy se nedostavuje na jednání, přičemž tyto jeho omluvy nejsou akceptovány jako řádné. Tento závěr správního orgánu prvního stupně ani žalobce v žalobě nevyvrací. O tom, že i v daném případě postoj jmenovaného zmocněnce nevybočoval z uvedeného účelového a obstrukčního charakteru, svědčí i tento jeho jím zvolený, pro něj tak typický, postup: v den nařízeného jednání zmocněnec žalobce zašle omluvu z ústního jednání a neschopenku, ze které vůbec nevyplývá žádný závěr o důvodnosti omluvy (k tomu argumentace soudu viz dále). Součástí této omluvy je i plná moc od obviněného, která však jím není vůbec podepsaná, protože toto podání není podepsané uznávaným elektronickým podpisem, nemůže mít správní orgán vyjasněno, zda bylo podání učiněno osobou zmocněnce. Správní orgán prvního stupně tak správně považoval tuto omluvu nikoliv za řádnou, když vycházel z obstrukčnosti tohoto jednání zmocněnce žalobce. To vyplynulo i ze skutečnosti, že zmocněnec zmocnění k zastupování převzal dne 13.11.2013 a z dokladu o pracovní neschopnosti vyplývá, že ten byl vydán dne 11.11.2013, čili *„zmocnění Ing. J. přijal již v pracovní neschopnosti, kdy prokazatelně věděl, že se ústního jednání nebude moci zúčastnit“*, jak uvedl správní orgán prvního stupně. Uvedenou obstrukčnost jednání zmocněnce však nespatořoval orgán prvního stupně pouze v této skutečnosti, tj. v přijetí zmocnění k zastupování v době, kdy podle dokladu o pracovní neschopnosti již byl zmocněnec v údajné pracovní neschopnosti, ale i v celkovém postoji tohoto zmocněnce, který *„u zdejšího správního orgánu opakovaně vystupuje jako zmocněnec osob obviněných z přestupkového jednání, kdy se v drtivé většině nařízených ústních jednání vždy omluvil. Uvedený postoj zmocněnce se pak ve své souvislosti jeví jako účelové jednání ve snaze mařit řízení o přestupku...“* Krajský soud setrvává na svém názoru, že právní úprava sice stanoví lhůtu pěti dnů pro potvrzení uvedené omluvy podané v elektronické podobě bez ověřeného elektronického podpisu, avšak toto potvrzení musí být doručeno správnímu orgánu do doby konání ústního jednání, nikoliv však po něm. Pokud se obviněný z přestupku hodlá z jednání omluvit, tak přece musí počítat s tím, že omluva učiněná formou elektronicky, bez zaručeného elektronického podpisu, doručená správnímu orgánu v den jednání, nemůže mít žádné právní účinky bez jejího doplnění výše zmíněným potvrzením, a to do doby konání ústního jednání. Žalobce a potažmo zmocněnec žalobce neuvedl jediný důvod, proč takto postupoval, tj. proč

zaslal omluvu bez elektronického podpisu, čili neuvedl žádnou závažnou skutečnost, která by mu bránila takto postupovat, tj. učinit omluvu v elektronické podobě s ověřeným elektronickým podpisem bez toho, aby napřed zaslal správnímu orgánu tuto omluvu v elektronické podobě bez tohoto podpisu. Z tohoto postupu zmocněnce žalobce, umocněného zkušenostmi správního orgánu prvního stupně z jiných obdobných věcí, nelze vyvodit jiný závěr, než se jednalo skutečně o obstrukční jednání tohoto zmocněnce žalobce, s cílem zmařit ústní jednání, tedy jednalo se o zneužití platné právní úpravy k tomu, aby docílil zmaření ústního jednání. Rovněž krajský soud považuje za správný závěr správního orgánu prvního stupně o obstrukčnosti jednání zmocněnce žalobce vyvozené z jeho postupu, kdy v době, kdy již byl v údajné pracovní neschopnosti (doklad o pracovní neschopnosti byl vydán dne 11.11.2013) převzal zmocnění uvedený zmocněnec k zastupování. Nic jiného totiž nevyplývá z podkladů, které tento zmocněnec správnímu orgánu zaslal. V omluvě z jednání učiněné dne 14.11.2013 zmocněnec totiž sám uvádí, že „*včerejšího dne mi byla doručena od pana V. plná moc spolu s předvoláním k ústnímu jednání*“, přičemž z žádného podkladu založeného ve správním spisu nevyplývá, že by toto zmocnění převzal zmocněnec dříve, tj. před vydáním dokladu o pracovní neschopnosti (zmocněnec předložil správnímu orgánu pouze žalobcem nepodepsanou plnou moc). Pokud tedy tento závěr správního orgánu prvního stupně nebyl správný, měl a mohl jej žalobce, resp. jeho zmocněnec, zpochybnit v odvolání podaném proti rozhodnutí o přestupku, kde by tento závěr správnímu orgánu prvního stupně svým tvrzením a návrhem na provedení důkazů, či předložením konkrétního důkazu o datu převzetí plné moci a zastoupení žalobce v přestupkovém řízení, vyvrátil. To však neučinil ani žalobce v žalobě, kdy na uvedených závěrech o obstrukčnosti jednání nemohou změnit nic ani akademické úvahy obsažené v této části žaloby. To považuje soud za pokračování obstrukčního a účelového charakteru jednání žalobce, „přetavené“ do žalobní argumentace. Rovněž už „*starým známým*“ je tvrzení o charakteru rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Žalobce tvrdí že stěžejním důvodem je skutečnost, že nebyly lékařem předepsány vycházky, což má údajně za následek, že zmocněnec pro zastupování jako pacient je povinen ze zákona se podrobit lékařské proceduře spočívající v „*klidu a doma*“. K tomuto rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti soud uvádí následující závěry:

Vzhledem k trestně právní povaze rozhodnutí o přestupku je případné poohlédnutí se za judikaturu Nejvyššího soudu v trestních věcech, z níž se jednoznačně podává, že **rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez dalšího není řádnou omluvou obviněného z trestného činu**. Tak např. v usnesení ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 11 Tdo 90/2010, NS ČR uvedl: „Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhl. č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti), které obviněný předložil soudu po skončení hlavního líčení dne 12. března 2007, se totiž vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají. Samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u soudního jednání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461. Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009).“ Dále v usnesení ze dne 18. 4. 2012, č. j. 4 Tdo 250/2012-24, NS uvedl: „Navíc Nejvyšší soud považuje za potřebné poznamenat, že ani rozhodnutí lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti ve smyslu

ustanovení § 60 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, které mohl obviněný soudu doložit, samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen se dostavit k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Ani samotné předložení zmíněného rozhodnutí lékaře, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění a způsob léčby, ani druh a rozsah omezení, která z případného onemocnění nebo z jeho léčby pro konkrétní osobu vyplývají, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění, resp. její statistické označení (srov. příměr. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. 5 Tdo 442/2003)“. Obdobně ve věci 11 Tdo 1551/2012-14 NS uvedl: „Důvodem, který lze akceptovat a který obviněnému objektivně brání účastnit se veřejného zasedání, a je tedy pro jeho neúčast omluvitelný, může být pochopitelně i jeho nemoc; ta ale musí být soudu doložena lékařskou zprávou, z níž musí být zřejmé, že zdravotní potíže obviněného jsou takového rázu, že vylučují jeho účast na veřejném zasedání soudu... Navíc skutečnost, že obviněnému bylo pro zdravotní potíže (v daném případě spočívající v bolestech bederní páteře) ošetřujícím lékařem vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti) nelze automaticky ztotožňovat s nemožností účasti na veřejném zasedání. Takové rozhodnutí se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovně právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají, samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u veřejného zasedání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009). Protože v posuzovaném případě nebylo rozhodnutí takovým podkladem ani ve spojení s předloženou lékařskou zprávou, odvolací soud ještě před veřejným zasedáním ověřil zdravotní stav obviněného u jeho ošetřujícího lékaře, který soudu k jeho telefonickému dotazu sdělil, že zdravotní stav obviněného není natolik vážný, aby se nemohl dostavit ke Krajskému soudu v Ostravě a účastnit se veřejného zasedání. Obviněný tak nepředložil žádný doklad, který by objektivně prokázal jeho neschopnost účastnit se veřejného zasedání. K tomu, aby uvedené podání bylo možné považovat za řádnou omluvu ze zdravotních důvodů, muselo by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání soudu druhého stupně.“ Taktéž ve věci 5 Tdo 442/2003 NS uvedl: „Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se ovšem vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovně právní účely, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 3 vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Potvrzení lékaře, že ve smyslu § 2 této vyhlášky uznal obviněného práce neschopným, tedy samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen dostavit se k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Samotné předložení zmíněného potvrzení, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění

obviněného P. K. N. a způsob jeho léčby, ani druh a rozsah omezení, která z nemocnění nebo z jeho léčby pro obviněného vyplývala, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění.“

Bylo by tedy nepřijatelným právním výkladem (*ad absurdum*), aby obviněnému z přestupku byla přiznána vyšší procesní ochrana, než obviněnému z trestného činu.

Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o pracovní neschopnosti samo o sobě bez dalšího není důvodem pro to, aby správní orgán byl povinen uznat takovou omluvu za řádnou.

V daném případě proto nebyl dán důvod pro omluvu neúčasti zmocněnce u jednání, když ani uvedený doklad o pracovní neschopnosti nebyly způsobilým dokladem pro omluvu jeho neúčasti o jednání, když byl jím pouze potvrzením o obstrukčním charakteru jeho postoje v dané věci. Ostatně tomu nasvědčuje i to, že tento zmocněnec ani dostatečným způsobem nehájil práva žalobce, když neuvedl konkrétní námitky v blanketním odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Proto nelze ani v případě, že by uvedené závěry správního orgánu a soudu o obstrukčnosti jednání zmocněnce neobstály, dospět k závěru o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. Žalobce totiž ani v žalobě neuvedl, co tak „*převratného*“ a „*pozoruhodného*“ by zmíněný zmocněnec pro ochranu práv žalobce v přestupkovém řízení učinil, kdyby se čistě hypoteticky jednání konalo a on se k němu v plné síle a v plném zdraví, bez existence dokladu o pracovní neschopnosti, skutečně dostavil. Zřejmě by neuvedl jinou, pro žalobce příznivější argumentaci a návrhy na provedení dokazování v přestupkovém řízení, než jsou obsaženy v žalobě. Jestliže proto ani žalobní námitky nebyly důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí, tak lze těžko předpokládat, že by zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení hájil práva žalobce úspěšněji, než tak činí zástupce žalobce v tomto soudním řízení. Proto i kdyby se jednalo o procesní pochybení, nemělo by vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., kdy se jednalo v případě vady, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech, pokud by bylo možné dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, když by k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek +8NSS ze dne 26.10.2009, č.j. 8Afs 46/2009-46, přičemž každé porušení procesního práva žalobce nemá totiž automaticky za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28.8.2003, č.j. I. ÚS 148/02).

Krajský soud proto shledal žalobu za nedůvodnou a musel ji zamítnout (§ 87 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahupisu nevzniklo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. února 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová